

15 лютого в районі пройшли заходи, приурочені річниці виводу військ з Афганістану, вшануванню пам'яті тих, хто воював на території інших держав. Я зустрілася у Сторожеві із Софією Прокопівною Миколайчук, котра дванадцять років тому одержала звістку, що її син Микола пропав безвісти в Афганістані.

Мати Софія

На порозі хати - жінка. Звичайна жіночка середнього віку, яких тисячі на Кореччині. Незвичайні тільки очі: туманно - голубі, а в глибині - невимовна туга і печаль.

Мала мати одну дочку ... Так співається у пісні. А в матері Софії було семеро дітей: чотири сини і три дочки. Всіх купала-сповивала, до серденька пригортала. Та не всім дітям посміхнулася доля. Спочатку - померла дочка Тамара, потім - син Сашко. Після повернення з Армії він захворів (служив у Німеччині, там же отримав травму ноги, яка й стала причиною смерті). Оплакала їх мати, до могил часто навідується, щоб погомоніти ... А по дорозі на цвинтар роздумує - розмовляє із Миколою. "Де ти, синочку, невже не відчуваєш слів моїх щирих і сліз гарячих там, на чужині? Адже живий ти, я вірю в це".

Спекла хлібець в суботу. Завтра понесу в церкву за сина Олександра і за доньку Тамару. „Господи, прости мені, але Миколу не запишу в грамотку за упокій, а за здоров'я. Боже, - роздумує мати, - якщо живий він, нехай присниться мені, а якщо ні, нехай не сниться зовсім”.

Довго поралася по хаті, втомилася ... А вночі сниться їй Микола: зайшов до хати таким, яким проводжала його до армії більше 12 років тому: усміхнений, щасливий, до матері очі голубі підняв. Отже, живий, прокинулася ненька, до ранку вже не спала. Спогади, як живі картинки, пливли і пливли. Такий він добрий у мене, такий несмілий, нікого не скривдив. На тракторі працював, допомагав усім. Про таких у селі кажуть: золота дитина.

Мати бере в руки шкільний альбом випускників. Хлопчик з голубими очима і білявим волоссям дивиться на нас. Зовсім ще дитина. Оце той солдат, про якого написали "Пропав безвісти"? Куди тільки не зверталася мати Софія, в установи і газети писала ... Аж ось і дізналася, що повернулися з полону афганського двоє солдатів: один у Дніпропетровськ, другий - у Харків. Дізналася адреси хлопців, написала їм про своє горе і фото Миколи вислала. Незабаром надійшла відповідь з Дніпропетровська: хлопця, який зображений на фото, солдат не знає, не зустрічався з таким. Час ішов, а з Харкова вісточки не було. Згадала сторожівців, які мешкають у Харкові, описала їм усе і попросила провідати афганця - харків'янина, поговорити, розпитати ... Незабаром землячка написала, що зустрілася з батьком і мачухою солдата, рідна мати хлопця кинулася під поїзд, коли одержала звістку про смерть дитини, батько одружився вдруге, і нерідна мати розповіла нашим землякам, що листів на адресу афганця надходило дуже багато. Він часто їх перечитував, відповідав. Всі листи були написані російською мовою. А коли одержав лист із якогось села українською мовою, - розповідала жінка, - хлопець став дуже схвильований, перечитував його по кілька разів, завжди носив із собою. Жінка показала ці листи, але серед них не було сторожівського. Очевидно, забрав із собою. Батькові сказав, що їде далеко і просив не шукати його. Не зміг простити образ, завданих йому і його друзям невідь - яким нелюдом.

„Значить, віддасть він листа моему синові, - домислює мати Софія. - Прошу Бога, щоб дожити до того часу, коли він повернеться додому. А ще благаю Всевишнього, щоб нікому з матерів не довелося пережити такого”.

Із мудрих, туманно - голубих очей матері тихо капали сльози надії.

Н.ДИЦЯК,

голова районного відділення
ВУТ „Просвіта” ім. Т.Шевченка